మనసులోన బొమ్మ

"బాబుగారూ! తమరు లోపలికెళ్ళి సూడొచ్చండి, అమ్మాయిగోరదుకున్నారు. పాపాయి సుక్కలా వుందండి" అన్నది మంత్రసాని.

"అబ్బాయీ!" అంటూ వెతుక్కుంటూ యివతలికి వచ్చిన పార్వతమ్మ కొడుకుని చూసి, "ఏరా ఇల్లా కూర్చున్నావు?" అన్నది.

ఒక్క నిముషమాగి, "పద అబ్బాయీ, పిల్లని చూద్దువుగాని, కోడలు దిక్కులు చూస్తోంది నువ్వు కనబడలేదని" అన్నది.

అప్పటికీ శివరామయ్యలో చలనం కనబడలేదామెకు. "నేనంటూనే వున్నాను కదరా. నాలుగోది ఆడపిల్లే ఔతుంది. ఐదో కాన్పుకి కాని పిల్లాడు పుట్టడనీ, లే మరి" అన్నది కొడుకు మనస్సు కనిపెట్టిన ఆవిడ.

శివరామయ్య లేచి, ఉత్తరీయం దులిపి, మీద వేసుకున్నాడు. "అల్లా శాస్త్రుల్లు దగ్గరకు వెళ్ళొస్తాను" అన్నాడు.

"వెడుదువుగానిలే. తొందరేమున్నది? పిల్ల చాలా కళగా వుంది. ఒక్కమాటు చూద్దువుగాని రా" అన్నది లాలింపుగా పార్వతమ్మ.

ఆయన లోపలకు అడుగు పెట్టాడు.

పురిటిగది గుమ్మంలో ఆగి, లోపలికి తొంగి చూశాడు. కిటికీ వెలుతురు గదిలో పడుతోంది. చిన్న మంచంలో గులాబీ పువ్వు వున్నట్లుంది. కనురెప్పల వెంట్రుకలు నల్లగా, నిగనిగలాడుతూ తడిగా వున్నాయి. ఏ భావాలూ లేని ఆ పెదవులు ముడుచుకొని వున్నాయి. మూసి వున్న గుప్పిళ్ళు తెల్లని మంచుపొర కప్పుకున్నట్లు వున్నాయి. శివరామయ్య చూపు మరల్చి భవాని వంకచూశాడు. ఆమె కళ్ళెత్తి నీరసంగా ఆయన వంక చూసింది. మళ్ళీ కళ్లు వాల్చుకుంది. గదిలో వస్తున్న సాంబ్రాణి వాసన భరింపరానిదిగా అనిపించిందతనికి.

తొందరగా బయటకు వచ్చేశాడు. సరాసరి శాస్త్రుల్లుగారింటికి వెళ్లాడు.

ఇంటికి తిరిగి వచ్చేసరికి అతని మనసు భారంగా వున్నది. ఏదో భోజనమయిందనిపించాడు. "మీ మామగారికి, బావమరిదికి టెలిగ్రాములు యివ్వలేకపోయావూ?" అన్నది తల్లి. తలూపి వూరుకున్నాడతను.

గదిలో మంచం వాల్చుకుని, విసనకర్ర చేత్తో పుచ్చుకుని నడుం వాల్చాడు. పెద్ద పిల్ల పన్నెండేళ్ళది వచ్చి వక్కలు, ఆకులు యిచ్చింది.

కళ్ళు మూసుకుంటే ముడుచుకున్న చిన్ని మూతి, మూసుకున్న నల్లని కళ్ళు, గీసినట్లున్న కనుబొమలు.. చిన్న ముఖం కనపడసాగింది. గుండెల్లో ఒక మంట బయలుదేరింది. ఎంతసేపటికీ అది ఆరకపోగా, తన శరీరమంతా అలుముకుని , తనని పడుకోనివ్వలేదు. లేచి కూర్చున్నాడు. వళ్ళంతా చెమట పట్టింది. నుదురు ముట్టుకుంటే చల్లగా వుంది.

పెద్ద పిల్లని కేకేసి మంచి నీళ్ళు తెమ్మన్నాడు. అది త్రాగి విసురుకుంటూ మళ్ళీ పడుకున్నాడు.

శాస్త్రుర్లు చెప్పిన మాట నిజమా? అతడు అన్నమాట ఎప్పుడు అబద్ధమైంది కనుక? శివరామయ్య పడుకోలేకపోయాడు. లేచి వంట గదివేపు వెళ్ళాడు. ఆ గది గొళ్ళెం పెట్టి వుంది. రెండో వేపున్న పురిటి గది దగ్గర మాటలు వినిపిస్తున్నాయి. పనిమనిషి. పార్వతమ్మ గుమ్మం దగ్గర కూర్చుని మాట్లాడుకుంటున్నారు. “అమ్మవారి పేరు పెట్టుకోవాలి దీనికి...” అంటోంది పార్వతమ్మ.

“పది సార్లు అనమోకండి సిన్నమ్మగోరూ... దిష్టి తగిలేను పాపాయిగోరికి” అంటోంది పనిమనిషి.

శివరామయ్య దెబ్బ తిన్న వాడిలా వెనక్కి అడుగు వేశాడు. “దానికి పేర్లూ వద్దు, ఏమీ వద్దు. బతికి బట్ట కట్టని పిల్లని గురించి ఎందుకీ ఆలోచనలు?” అని అరవాలనిపించింది అతనికి. శాస్త్రుర్లు చెప్పిన మాట అదే. అంతే కాదు. ఈ పిల్ల జాతకాన్ని బట్టి చూస్తే, యిది పోతేనే కాని కొడుకు పుట్టడనిపిస్తోందని కూడా చెప్పాడాయన.

“నాన్నా, నాన్నా! సుందీ పడిపోయింది...” అంటూ ఏడుస్తూ వచ్చింది మూడో పిల్ల. శివరామయ్య చేతిలోని పుస్తకం అల్లా పారేసి వీధిలోకి పరుగెత్తాడు. సుందరి పడిపోయింది. దాని నుదురు చిల్లి పడింది. బొటబొట కారుతోంది నెత్తురు. లేచి నుంచుని నుదుటిని చేత్తో అదుముకుంటోంది యింకా.

చటుక్కున వెళ్ళి దాన్ని ఎత్తుకున్నాడు శివరామయ్య. బిత్తరపోయి తండ్రి వంక చూస్తోంది అది. భవాని లోపల్నించి పరుగెత్తుకొచ్చింది. భర్త చేతుల్లోంచి దాన్ని అందుకుని, పరుగు పరుగున లోపలికి వెళ్ళింది. సున్నం పట్టీ వేసింది. పది నిముషాల తర్వాత అది మెల్లిగా ఏడవడం, తల్లి ఓదార్చడం విన్నాడు శివరామయ్య. మూడో పిల్ల, సుందరి కలిసి డాబామీదికి వెళ్ళారుట. మెట్లు వీధి వేపు నుంచి వున్నాయి. క్రింద మిఠాయి బండివాడొచ్చాడని పిలుద్దామనీ పరుగెత్తబోయిందిట. పై మెట్టున వుండగా కాలుజారి, దబదబ దొర్లుకుంటూ క్రిందికి వచ్చిందిట. సుందరి బిత్తరపోయింది. కానీ బావురుమని ఏడవలేదు.

ఇదంతా విని నిట్టూర్చాడు శివరామయ్య. సుందరికి ఆరేళ్ళు వెళ్ళాయి.

ఆపిల్ల తనది కాదనీ,ఎవరికీ కాదనీ, ఆ భగవంతుడికే కైంకర్యం చేయబడిందని మనస్సు దిటవు పరచుకున్నాడు. ఇంటికొచ్చిన బంధువు నేడో రేపో వెళ్ళిపోతాడన్నట్లు నిర్లిప్త దృష్టితో చూడడం నేర్చుకున్నాడు యీ పిల్లని. ఐనా... దాని ముఖం చూస్తే మనసు గుప్పిటపట్టి నొక్కినట్లవుతుంది. కళ్ళెత్తి దాని వంక చూడలేక తప్పు చేసిన వాడిలా తలవంచుకునేవాడు. తనకు కొడుకు కావాలన్న కోరిక కలిగినప్పుడల్లా, సుందరి పెద్ద కళ్ళతో తనవంక దీనాతిదీనంగా చూస్తున్నట్లనిపించేది అతనికి.

భవానితో ఏమని చెప్పేది యిదంతా?

ఈ ప్రమాదం జరిగిన తరువాత తనూ, భవాని ఎక్కడికి వెళ్ళినా దాన్ని వెంటబెట్టుకునే వెళ్ళేవారు. బట్టలకొట్టు కెడుతున్నప్పుడు కూడా అదెందుకని భవాని అడ్డుపెడితే ఏమీ చెప్పలేక బిగ్గరగా అరిచి కేకలేసేవాడు. భవానికి సుందరి అందరిలోకి చక్కని పిల్ల కాబట్టి తండ్రి అంతగా దానికోసం యిదవుతాడనిపించేది.

పార్వతమ్మ ముఖమంతా యింత నవ్వు చేసుకుంటూ వచ్చింది సావిట్లోకి. పడక్కుర్చీలో కూర్చున్న కొడుకు వంక చూసి ఆనందంగా నవ్వి, “అబ్బాయీ విన్నావా?” అన్నది.

"ఏమిటి?"అన్నాడు బిత్తరపోయి. తల్లిసంతోషం అర్థం కాని శివరామయ్య. సుందరి పుట్టాక ప్రతి చిన్న విషయం గూఢార్థంతో కనుపించసాగింది అతనికి. అన్నిటికి ఉలిక్కి పడుతున్నాడు.

"కోడలు యీ మాటు నీకూ నాకూ బహుమానం యిస్తుందట... కొడుకే యీ మాటు" అన్నది ముసిముసి నవ్వుతో.

శివరామయ్యలేచి కూర్చున్నాడు.గొంతులో ఏదో కదిలింది. కడుపులో దేవినట్లయింది. గుటక మింగాడు.చెప్పలేని నీరసం కాళ్ళలోకి వచ్చింది. తల్లి కోసమని చిన్నగా నవ్వాడు.

"సుందరి ఏదీ?" అన్నాడు.

కొడుకులో తను ఆశించనంత సంబరం కనుపించలేదు పార్వతమ్మకు."ఇక్కడికే, నిమ్మకాయలు తెమ్మని పంపాను" అన్నది. శివరామయ్యగబగబ అంగలేసుకుంటూ వంటింటి వేపు వెళ్ళాడు. భవాని అక్కడ లేదు. పెరట్లో వున్నది.

"ప్రతిదానికీ సుందీ నెందుకు పంపిస్తారు? లక్షసార్లుచెప్పాను. వద్దని. పసిపిల్ల అనైనాలేదు" అని బిగ్గరగా కేకలేసి, చివరి వాక్యానికి కంఠం రుద్ధమైపోగా,వీధిలోకి గబగబ వచ్చేశాడు శివరామయ్య.

గేటు దగ్గర పెద్ద పిల్ల నుంచునుంది. గన్నేరు కొమ్మలు వంచడానికి ప్రయత్నిస్తోంది. దానికి పెళ్ళయి రెండేళ్లయింది. పెళ్ళిమాటలప్పుడు, ప్రతానికి, అంతకు మునుపు ఎన్నోసార్లు శాస్తుర్లు యింటికి వచ్చాడు. తనకి చెప్పిన ఆ సంగతి యింకెవరితోనూ అనవద్దని గట్టిగా చెప్పాడు శివరామయ్య. అందుకే ఎవరికీ లేదు ఈ భయం. ఎవరి మనస్సులోనూ గుబులు లేదు. ఏమీ ఎరగనట్లు పూలు కోసుకుంటున్న పెద్దదాన్ని చూసి చికాకు పడ్డాడు.

"అన్నిటికీ సుందరిని పంపింపచమని ఎవరు చెప్పారే మీకు?" అన్నాడు. ఆ అమ్మాయి తెల్లబోయి చూసింది. "నేను పంపించలేదే ఎక్కడికి! ఐనా ఎక్కడికి వెళ్ళింది అది?" అన్నది.

"ఏమో! ఎవరికి తెలుసు?ఎల్లా పోయిందో?" తండ్రి ముఖంలో గాభరా అతని కళ్ళల్లో దిగులు చూసి, నవ్వింది ఆ అమ్మాయి.

"ఏమిటి నాన్నగారూ! మరీ అంత ఖంగారు? వస్తుందిలెండి. చిన్న చెల్లాయిని పంపిద్దాం.పాపా! ఒసేవ్ పాపా!" అని కేకేసింది.

పాప వీధిలోంచి వచ్చింది. అది ఏడుస్తోంది. "నాన్నగారూ,సుందీ ... పడిపోయింది" అంటూ ఏడుస్తూ చెప్పింది. శివరామయ్యకి ఆపుకోలేని దు:ఖం వచ్చింది.

"పడిపోయిందీ? పడిపోయిందీ? నేను అనుకుంటూనే ఉన్నాను. ఏదీ?" అంటూ వెనక్కి చూడకుండా బయటకు వెళ్ళిపోయాడతను.

మరి అరగంటకి తిరిగి వచ్చాడు యింటికి రిక్షాలో. సుందరి మోటారు సైకిలు క్రింద పడిపోయింది. పొట్టమీదనుంచి పోయింది సైకిలు. ఎల్లా బ్రతికిందో భగవంతుడి కెరుక. వంటి మీద గాయాలు తగిలాయి. ఆ రాత్రికి పెద్ద పెట్టున జ్వరం వచ్చింది. పిల్ల దడుసుకున్నదని విభూతి మంత్రించి పెట్టించింది పార్వతమ్మ. భవానీకి నిల్చునేందుకే ఓపిక లేదు. కడుపులో ఏదీ యిమడకుండా వుంది ఆమెకి. సుందరి మంచం ప్రక్కనే పడక్కుర్చీ వేసుకుని, దాని వంక చూస్తూ కూర్చున్నాడు శివరామయ్య. అతను భోజనం చేయలేదు. నుదుటికి, చేతులకి, మోకాలికి కట్లతో సుందరి పడుకునుంది.దాని పెదవులు ఎండిపోయాయి. కళ్ళమీద బాధ తెలుస్తోంది.

తనకి నిజంగానే కొడుకు కలుగుతాడా? భవాని సుందరిని కడుపుతున్నప్పుడు, ఎన్నో సార్లు కొడుకుని గురించి తలుచుకుని మురిసిపోయాడు. కానీ తనకి ఇప్పుడు ఆ ఆలోచన బాధాకరంగా వున్నది. కళ్ళు సగం మూసుకున్నాడు శివరామయ్య. నలభై ఏళ్ళ జీవితంలో ఎన్నడూ లేనిది అతని కళ్ళలో నీళ్ళు నిలిచాయి. క్రమ్మిన ఆ

నీటి పొరల మధ్యనుంచి సుందరి ఆకారం అలుక్కుపోయినట్లు కనుపించింది. ఎంతో ఆప్తులైన వాళ్ళు మననుంచి దూరంగా వెళ్ళడం తప్పనిసరైతే మనస్సు విలవిలలాడినా, ఆ బాధ వెనకాల వాళ్ళు వెళ్ళిపోవడమనేది అనివార్యం అన్న గుర్తింపు ఉండనే ఉంటుంది. అందు వల్లనే మనస్సు దిటవు పఱచుకుని,ఎడబాటు సహించ గలుగుతాం. సుందరి విషయంలో ఇటువంటి నిర్ణయానికి శివరామయ్య ఆక్షణానే వచ్చాడు. మనస్సులో బరువుగా పేరుకు పోతున్న దు:ఖాన్ని కడుపులో, గుండెలలో జ్వాలగా లేస్తున్న ఆవేదనని ఎల్లాగ తమాయించు కున్నాడో అతనికే బోధపడలేదు.

......తెల్లగా, బొద్దుగా వున్నాడు పాపాయి. బోర్ల పడడానికి ఉయ్యాల చాలక గోలపెట్టి ఏడుస్తోంటే, చూస్తూ నిలబడ్డాడు శివరామయ్య. వాడు తండ్రి వంక చూసి మరీ పెంకిగా, కచ్చగా ఏడుస్తున్నాడు.

సాయంత్రం ప్రయాణం గురించి సందడిగా తిరుగుతోంది భవాని. పెద్ద పిల్లలు యిద్దరూ మంచం మీద కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు.సుందరి మంచాన్నానుకుని నిలబడి వాళ్ళ కబుర్లు వింటోంది. మూడో పిల్ల సుందరిని వెక్కిరించింది. "పో! మహా గొప్ప తననేగా వూరు తీసుకెడుతున్నారని.. ఫో, నీ గొన్లు సర్దుకో. మాతో ఎందుకు!" అన్నది అది. సుందరి కదల్లేదు.

శివరామయ్య యీ మాటలు విని మంచం దగ్గరకు వెళ్ళాడు. పిల్లలు మాటలాపేశారు.

"ఏమిటే అంటున్నావు?" అన్నాడు మూడో పిల్లని చూసి. అది ఏమీ మాట్లాడలేదు. సుందరి కూడా తలవంచుకుంది. ఏడేళ్ళ దాని పసి ముఖం ఎంతో గంభీరంగా కనుపించింది. శివరామయ్యకి. దాన్ని దగ్గరకు తీసుకున్నాడు. దాని వీపు మీద నిమురుతూ, మూడో దాని వేపు తిరిగి, "మరి సుందరి అందరికంటే చిన్నది కాదూ?' అందుకని పాపం అది ఏడుస్తుంది తీసుకువెళ్ళకపోతే. మరి మీరిద్దరూ స్కూలు పిల్లలలతో కలిసి ఢిల్లీ అవన్నీ చూసొస్తే ఏడిచిందా అది... ఏం? మరి ఏడ్పించకూడదు చెల్లాయిని" అన్నాడు.

వాళ్ళిద్దరూ మాట్లాడలేదు. "ఏం?" అని మళ్ళీ అడిగేసరికి తలూపి నవ్వింది మూడోపిల్ల.

సాయంత్రం రైల్లో బయలుదేరారు భార్యాభర్తలు. సుందరి. పిల్లాడు తిరుపతికి. భవాని ఎప్పుడో పదేళ్ళక్రితం అనుకున్న మాట. కొడుకు పుడితే ఏడుకొండలవాణ్ణి దర్శిస్తామని. పగలంతా భవాని, పిల్లలు సత్రంలో కూర్చుని వుంటే,శివరామయ్య కాటేజి కోసమని తిరిగాడు. సాయంత్రానికి దొరికింది.

ఆ రాత్రి వరండాలో, దూరాన మినుకుమనే దీపాలు, నల్లగా వున్న కొండలు చూస్తూ కూర్చున్నాడు శివరామయ్య. భవాని, పిల్ల పడుకున్నారు. దూరాన దేవాలయం లోంచి సన్నాయి వాయిద్యం వినిపిస్తోంది. చల్లగా, మెల్లగా హెూరుమని లేచిన గాలి కొండలనే ఊపివేస్తుందనిపిస్తోంది. ఆ గాలి తనని పలుకరిస్తోంది. ఆ గాలిలోంచి ఏవో శబ్దాలు వినబడి, శివరామయ్య మనస్సుని కలవరపెట్టాయి. ప్రశాంతమైన ఆ వాతావరణం నానా బీభత్సంగా అనిపించింది అతనికి. నీళ్ళు నిండిన కళ్ళతో, దేవాలయం గోపురం కేసి చూసి జోడించాడు. "స్వామీ, నా బిడ్డను కాపాడు" అని వేడుకున్నాడు మనసారా.

ఎక్కువగా జనం లేని వేపు చూసుకుని స్నానానికి వెళ్ళారు ప్రొద్దున్న. పుష్కరిణి అంతా జనం బిలబిలలాడుతున్నారు. భవాని జుట్టు విప్పుకుంది. సుందరి జడ కూడా విప్పి,దాని గౌను ఊడదీయసాగింది.ఎండ చుర్రుమంటోంది. పిల్లవాడి ముఖానికి అడ్డంగా అంగ వస్త్రం కప్పి, వాడిని ఎత్తుకున్నాడు శివరామయ్య.

భవానితో పాటు సుందరి కూడా దిగింది నీళ్ళలోకి. రెండు మెట్లు దిగి, అక్కడే నుంచుని చెంబుతో ముంచి నీళ్ళు పోసుకుంటున్నారు వాళ్ళిద్దరూ.

పిల్లవాడు తండ్రి ముఖం మీద చేతులతో కొట్టి, అతని జుట్టుతో ఆడుతున్నాడు. తండ్రి అంగవస్త్రంతో దాగుడు మూత ఆడుతున్నాడు. వాడు నవ్వినప్పుడు గులాబీ రేకుల్లా వున్న ఆ చిగుళ్ళు, ఎండకి ఎర్రబడి కాశీ రత్నాల్లా వున్న వాడి చెవులు చూసి క్షణం పాటు ముగ్ధుడైనాడు శివరామయ్య.

“ఏమండీ! ఏమండీ!” అన్న భవాని కేక వినిపించి ఉలిక్కి పడ్డాడు. జనమంతా ఖంగారు పడుతున్నారు. తను గబగబ మెట్లు దిగాడు. “ఏమైంది భవానీ?” అన్న ప్రశ్న అతని గొంతులోనే వుండిపోతోంది.

భవాని నీళ్ళలోకి అడుగువేస్తోంది. శివరామయ్య ఆమెను చేరుకున్నాడు. “ఏమండీ పిల్ల!” శబ్దం రావడం లేదు. భవాని కంఠం లోంచి. నీళ్ళలోకి దిగిపోతున్న భవాని చేయి గట్టిగా పట్టుకున్నాడు శివరామయ్య.

పాపాయిని ఆమె చేతికిచ్చి చటుక్కున పుష్కరిణిలోకి దిగాడు తను. బండలు తగులుతున్నాయి కాళ్ళకి. కాళ్ళు తేలిపోతున్నాయి. “సుడులుంటాయి బాబూ!” అన్న కేక ఒడ్డునుండి వినపడింది.

అతని కాళ్ళు తేలిపోతున్నాయి. చేతికి సుందరి అందలేదు. అందడం లేదని యింకా నీరసంతో అతనిలో సత్తువ మాయమైంది. ఈదలేని అతని చేతులు సుందరి కోసం నీళ్ళలో వెతుకుతున్నాయి.